

**CEDOC
FONS
A. VILADOT**

ACCIÓ MONÀRQUICA CATALANA

Abril, 1970

Constantment hem defensat la tesi de la impossibilitat constitutiva del Règim per a evolucionar en un sentit de liberalització gradual. Conseqüentment, també hem mantingut el criteri que el Sistema havia de tendir a tancar-se, a endurir-se progressivament, a mesura que s'acosta la inevitable desaparició de qui l'encarna i de qui és font i depòsit de tot el poder: el general Franco.

Uns fets públics i recents - cada vegada més sovintejats - així ho confirmen, sense deixar lloc a dubtes:

A) L'article "UN POCO DE FORMALIDAD!" ("Vanguardia" 4.4.70), signat per "Ginés de Buitrago", pseudònim darrera el qual s'amaguen "les dues persones més importants del país" (Franco-Carrero), segons tothom afirma als cercles ben informats i expressament comenta el "New York Herald Tribune" del dia 3 prop passat, on igualment s'escriu: "L'article de Franco-Carrero, sembla indicar un decidit propòsit de no fer cap concessió a les peticions de liberalització que es vénen sentint pertot arreu aquests dies, als Ministeris, a la Premsa, a les Corts. "Això ens deu altra vegada als anys 1940", comentava avui, tristament, un funcionari del Govern".

Per la seva part, respecte a això, "Le Monde" del dia 4, a l'editorial de primera plana, es preguntava pel valor que cal danar, des d'ara, a les promeses de "liberalització" que els ministres més joves i dinàmics tenen fetes, i quina altra política poden oferir ja els dirigents de Madrid als seus compatriotes, que no sigui la d'un total i "impossible" replegament sobre ells mateixos.

B) El Decret-Llei 4/1970, del 3 d'Abril, pel qual Franco, en ús de les seves facultats legislatives excepcionals, otorga facultats normatives, de general aplicació, al "Consejo Nacional del Movimiento", ampliant les atribucions que, per al compliment dels seus fins li concedeix l'article 23 de la Llei Orgànica de l'Estat, amb la qual cosa - si no li és donat una interpretació diferent - es vulnera l'article 10 de la Llei de Successió, que estableix que, per a derogar o modificar una Llei Fonamental, "caldrà, a més de l'acord de les Corts, la confirmació de la Nació".

C) L'informe, a les Corts, del Ministre de la Informació, Sr. Sanchez Bolla, on, entre d'altres coses, digué: "Democracia sí; pero no liberalismo, que es la antidemocracia".

D) El to destemprat amb què fou acollida la recent intervenció de Mons. Cantero, a la Comissió de Corts que estudia el projecte de la Llei d'Educació, el qual obligà el prelat a haver de justificar les seves paraules, motiu, per altra part, segons s'indica, de la recent dimissió del Sr. Silva Muñoz, figura destacada de l'Acció Catòlica.

E) L'exabrupte de l'inofable Muñoz Alonso relatiu al "virus" que podria contagiar per l'ús, en l'ensenyança, de la llengua catalana. La qual cosa fereix pregonament els nostres sentiments, i demostra la insensibilitat d'alguns per a comprendre els problemes vius del País.

Aquesta mostra, veritablement, no és exhaustiva, però sí molt eloqüent. I aquesta situació, al nostre entendre, empitjorarà (si arriba el cas) en el moment que es concretés la successió en el príncep Joan-Carles, amb Carrero, com a efectiu successor, a la Presidència del Govern, i un ministeri "monorracccionari". I és lògic que empitjori, perquè la sensació de debilitat i d'aïllament seran més grans que ara i, en conseqüència, la necessitat de duresa serà per a ells imprescindible.

Resultarà viable allò que sembla venir? Creiem que no. I per això, més que mai, caldrà un esforç necessari d'evitar tot confusionisme - no deixar-se estovar pels efectes d'una hipotètica retirada de Franco al palau-museu de Mallorca, o per les tensions entre les fraccions Opus-Movimiento, igualment totalitàries - per a estar en disposició de constituir l'autèntica solució de recanvi, per a "tots els espanyols", que sempre hem propugnat, i la conveniència de la qual, per les necessitats internes i externes d'Espanya, resulta ara més clara que mai.